

PROČ NECHAL 12 KOŠŮ NAVÍC?

(Krnov, 9.6.2024)

I.čtení: evangelium podle Lukáše 14,16-23

II.čtení: evangelium podle Marka 6,30-44

Jeden můj kamarád v devadesátých letech vyjel do USA a pracoval jako kuchyňský pomocník na velkém dětském prázdninovém táboře. Když se vrátil, byl strašně znechucený tím, jak obrovské množství nedojezeného jídla se tam vyhazovalo do kontejnerů. Byl z toho tenkrát opravdu špatný – musel myslet na to, kolik jídla na jiných místech světa chybí, a tam takovéto plýtvání...

Četli jsme příběh o nasycení zástupů 5 chleby a 2 rybami. Je to úžasný příběh o Ježíšově péči o ty, kteří Ho následovali, kteří Jej vyhledávali. Je to příběh o Ježíšově schopnosti z mála udělat mnoho. Je to předobraz toho, že v Božím Království se na všechny dostane a každý bude nasycen.

Jenže to má tenhle zvláštní háček: zbylo jim 12 košů nalámaných kousků. Jako na tom americkém kempu – 12 plných kontejnerů. Proč to tak bylo? Bylo to snad zaslíbení naší konzumní doby, našeho bohatství a přejezenosti?

Proč si Pán nespočítal lépe, kolik jídla má namnožit? Proč mu zůstalo 12 plných košů???

Vezměme si to podobenství od začátku:

1. Proč vlastně šli na pusté místo, kde bylo jasné, že lidé nebudou mít co jíst?

Chtěli si odpočinout – je tam řečeno, že neměli čas se ani najíst...

Člověk potřebuje občas odpočinek někde v soukromí. Zvláště pokud se pořád pohybujete mezi lidmi, musíte čas od času vypadnout, někam se schovat, kde vás nikdo nenajde; zůstat jen se svými nejbližšími a v klidu se pořádně najíst.

Jak byste ovšem reagovali, kdybyste na svém tajném místě našli hordu lidí, kteří vás předběhli a kteří chtějí za každou cenu a naprosto bezohledně být s vámi?

Obdivuju Ježíše, protože je neseřval, nevyhnal, ani neodešel pryč.

Ježíš nás přijímá, ať jdeme vhod nebo nevhod; nikdy neřekne „Nemám čas, chuť nebo náladu...“

2. Učedníci – možná právě proto, že už byli sami na dně, ohleduplně připomínají potřeby zástupu: „Ať si jdou něco koupit“

Jistě se těší, že tím získají přestávku, oddechový čas. Že si aspoň budou moct sami schroupat svých 5 chlebů a 2 rybky.

Ježíš je dost vykolejí, když lidi neposílá pryč: „Vy jim dejte jíst!“

Ježíš dost často lidi kolem sebe zaskočil v jejich očekávání. A mám obavy, že se to může stát i nám – že i my máme nějaká očekávání, ale když nasloucháme Pánu Bohu, najednou zjišťujeme, že po nás žádá něco úplně jiného, než jsme si představovali. Možná Ho prosíme, aby vyřešil nějaký problém, a když na chvíli přestaneme mluvit a začneme naslouchat, slyšíme, že jsme právě dostali úkol k vyřešení.

3. Učedníci si něco takového taky nedokážou představit. Zdá se jim to absurdní.

Kolik peněz by bylo potřeba na nakoupení chleba pro takový dav?

Peníze nemáme žádné, máme jen 5 chlebů a 2 ryby.

Prostě jim nemáme co dát. Je to mimo naše síly.

Jsem si jistý, že i v našich modlitbách často zazní: „Pane, jsme slabí, nedostateční, nemáme co nabídnout druhým ani Tobě“

4. Ježíšova odpověď zní: „Dejte sem, co máte!“

A najednou nastává ten největší zázrak: Z toho mála, z toho nic se nasytí obrovský dav lidí – bezmála čtvrtina Krnova ☺

Ježíš umí rozmnožit to málo, co máme a co mu svěříme do rukou. Umí to využít ve prospěch všech.

My někdy podceňujeme, co máme, co umíme nebo co známe. Máme pocit, že to je nic, že s tím nic nezmůžeme a nedokážeme. Ale Pán říká, abychom se nebáli a zkusili – a třeba se staneme svědky zázraku.

5. Najedli se všichni... a ještě zbylo!

Proč? Nemohl si Ježíš rozplánovat svou činnost? Nemohl si spočítat, kolik chlebů bude potřebovat? Neměl nějakou normu, podle které by jídlo rozdělil?

Vždyť Mu zůstalo víc, než měl na začátku!

Byl přece Bůh, mohl přesně vědět, kolik kdo sní; mohl nalámat přesně tolik, aby nezůstalo nic a nic se nepromarnilo...

Jenže – v tom textu není řečeno, že se něco promarnilo! Těch 12 košů nebyly kontejnery k vyvezení na skládku.

Je pravda, že příběh neříká nic o tom, jak Ježíš a učedníci to zbylé jídlo využili. Ale věřím, že si v tuhle chvíli můžeme trošku zaspekulovat.

Četli jsme, že když Ježíš s učedníky dojeli do oné pustiny, už tam nějakí lidé na ně čekali. To byli ti borci. Byli chytrí – domysleli si, kam Ježíš míří. Byli zdatní – doběhli na místo dříve. Takoví většinou ve světě obsadí nejlepší místa a dostanou největší díl všeho. Často zaberou tak velký díl, že na další už nezbude nic.

Ostatně na tomhle je založena celá teorie o vývoji světa a přirozeném výběru – vyhrávají a dále postupují výhradně ti nejsilnější. Slabí odpadají a nemají šanci

Jsem přesvědčený, že těch 12 košů nalámaných chlebů nám sděluje, že toto u Ježíše neplatí! V Království Božím vládou úplně jiné pořádky.

Ježíš má dost i pro ty, kdo ještě nedorazili, kdo jsou zatím ještě na cestě!

Ježíš počítá i s těmi posledními, pomalými, starými nebo příliš mladými, nemocnými nebo postiženými.

Ježíš se nezlobí na ty, kdo dorazili pozdě.

Ježíš počítá i s těmi, kdo v poušti zabloudili.

Má pro ně připravené plné koše jídla. A nevybírání si, komu nabídne a komu ne.

Zákoníci si vybírali – jestli dodržíš Zákon...

Učedníci si vybírali – tihle nechodí s námi...

Ježíš vyhlížel i ty, kdo si nedokázali pomoci sami, dokonce i ty, kteří se vydali špatnou cestou.

Někdy i my si vybíráme, kdo se nám hodí do církve a kdo ne. Koho pozveme a koho ne. Místo otevírání náruče stavíme překážky a bariéry.

Ježíš nám dal znamení – pozval nás k hostině, kam mohou všichni a kde je dostatek pro každého. Nikdo není zapomenut, odstrčen, vyloučen.

A každý může dokonce i posloužit ostatním – a tím samotnému Pánu Kristu – tím málem, co má. Možná máme jen 5 housek a 2 sardinky, ale i s těmi Pán dokáže udělat zázrak, pokud Mu je svěříme do rukou.

Pane náš,

Přicházíme k Tobě s tím málem, co máme.

Víme, že jsi nás Ty sám obdaroval,

A chceme Tvé dary využít pro dobro světa.

Víme, že u Tebe je dostatek všeho, co je třeba.

Použij si nás i všechno, co máme, známe, umíme,

Abys posilnil unavené, povzbudil zklamané,

Nedchnul beznadějně, uzdravil nemocné,

Nasytil hladové a zbloudilé přivedl na správnou cestu.

AMEN